

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **H. Z.**, zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, č. j. CPR-4238-3/ČJ-2017-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 A 48/2017 – 22, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 4 A 48/2017 – 22 ze dne 21. 6. 2017 **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 A 48/2017 – 22, (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, č. j.: CPR-4238-3/ČJ-2017-930310-V240, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 31. 12. 2016, č. j.: KRPA-408246-68/ČJ-2015-000022, kterým bylo stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že stěžovatelka od 23. 7. 2015 do 8. 10. 2015 pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna.

[2] Stěžovatelka v kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku. V rámci doplnění tohoto návrhu dne 14. 8. 2017 uvedla, že má na území České republiky vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí, a její nucený návrat by byl nenahraditelnou újrou. Přiznáním odkladného účinku nemůže jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a toto nemůže být ani v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatelka poukázala na to, že se na území nachází již velice dlouhou dobu. V případě nepřiznání odkladného účinku se stane

vykonatelným rozhodnutí, kterým bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění a doba k vycestování z území. Stěžovatelka odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, a na usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25. Dále stěžovatelka argumentovala právem na spravedlivý proces, neboť z judikatury vyplývá, že stěžovatel by měl mít právo, pokud na tom trvá, aktivně se účastnit řízení o soudním přezkumu.

[3] Žalovaná se k návrhu nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelčin návrh je důvodný a kasační stížnosti **přiznal** odkladný účinek.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, dospěl k následujícímu právnímu závěru: *„Je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* Dále v usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, dospěl k závěru, že *„může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“*

[8] Stěžovatelka újmu tvrdila a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě vůbec mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. První podmínka je tak splněna.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě bylo posečkání s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek kasační stížnosti neznemožní definitivně výkon správního rozhodnutí, neboť

pokračování

přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají. K naplnění veřejného zájmu na tom, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád, může postačovat i pozdější nastoupení účinků správního rozhodnutí. Za daných skutkových okolností nelze v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti shledat ohrožení důležitého veřejného zájmu. Druhá podmínka je tudíž také naplněna. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že k tomu, aby přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozsudku, nýbrž také ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k prvostupňovému rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyšší správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96), a proto tak Nejvyšší správní soud tímto usnesením činí.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu